авром и варя, употрѣбяваса още при възвания вмѣсто, мора, мори и тари.

2) при ечи провеждъ и съчъчавание: абре поразнико. а бре кучи сиче. 3) вмѣсто ѣбре и хъбре за побуждение, при напъствание или за тренѣдх.

Абрей мн. ч. също като абей при затлачивание, запрещение и съдѣйствие за нѣщо: абрей дане сиотишел тамче тс сказвам абрей, аз нѣх уч.

Абур - драбур. Несф. (обур - друбур) и дроболи, подробици, едно - друго, всякакви работи, 2) капи бакъци, парци, парчетки. 3) дикис, покъщнина.

Абъйка (та) 1) дървото кото расте абъйки 2) плодъ на дървото абъйка, ридов, в. ябълка, яболка, ябука, ябка и ябатка.

Абъйчица (та), сок, прокис, порция абъйки.

Абъйчица (та) умл от абъйка 1) дребна, малка абъйка, плодъ. 2) разсад, отрасъка, сридонка от дървото абъйка 3) обло то кокъльче на човѣшкото тѣло присключване то на ѣдкои стави в. алмадурик. 4) топка или вальче изкакво на старитѣ дървени или желѣзни, тръбкави прозорци, що покрива или съединява тръбкитѣ абъйчици в на прозорцитѣ се набили с' тяеч от истъриване. 5) всяка металическа или дървена топка, вѣлвок в' крайъ на каква дъ е сглоба: Съдържа се абъйчицата на тръбу-занчет. На бастовѣ му абъйчицата отгорѣ.

Абя - бия гл. д. в. хабя - бия. по отпущание на х-то и не умекотяване на окончаванѣто. Въобще употрѣбването на буквата х е твърдѣ нетрадиционно в' българский ѣзик. Една голѣма часть от народъ и особено в' западнитѣ страни съвсѣм го неупотрѣбяват, като мъка, ръка, стра, въръ и въй, ора и орай другите и повече в' средна България, като не го упо-